

Curtea Supremă de Justiție

DECIZIE

19 iulie 2017

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componență:

Președinte - Ursache Petru,

Judecători - Timofti Vladimir, Toma Nadejda,

a examinat admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către avocatul Berezovschi Adrian în numele inculpatului Poloziuc Nicolai, prin care se solicită casarea sentinței Judecătoriei Căușeni din 11 aprilie 2013 și a deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 15 februarie 2017, în cauza penală privindu-l pe

Poloziuc Nicolai Xxx, născut la xxx, originar și domiciliat în or. Xxx, str. Xxx, ap. xx.

Datele referitoare la termenul de examinare a cauzei:

1. 28.10.2011 – 11.04.2013 (prima instanță);
2. 21.10.2015 – 18.02.2016 (instanța de apel);
3. 13.05.2015 – 12.07.2016 (instanța de recurs ordinar);
4. 17.08.2016 – 15.02.2017 (instanța de apel);
5. 17.05.2017 – 19.07.2017 (instanța de recurs ordinar).

Asupra admisibilității recursului în cauză, în baza actelor din dosar, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătoriei Căușeni din 11 aprilie 2013, Poloziuc Nicolai a fost recunoscut vinovat în baza art. 187 alin. (2) lit. b), e) Cod penal stabilindu-i-se o pedeapsă sub formă de închisoare pe un termen de 4 ani, fără amendă.

În conformitate cu art. 85 alin. (1) Cod penal la pedeapsa numită s-a adăugat parțial pedeapsa neexecutată prin sentința din 06 aprilie 2011 și definitiv i s-a stabilit o pedeapsă în formă de 6 ani închisoare, cu ispășirea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

1.1. Prin aceeași sentință a fost condamnat și Veste Victor, hotărârea în privința căruia cu recurs ordinar în prezent nu se contestă.

2. Pentru a pronunța sentința, prima instanță a constatat că, Poloziuc Nicolai

împreună cu Veste Victor și cu o persoană neidentificată de urmărirea penală, la 08 aprilie 2011, în jurul orei 07:55, înțelegându-se în prealabil, având intenția să sustragă deschis bunurile altei persoane, aflându-se într-un automobil de model „Mercedes”, insistând și acționând psihic i-a solicitat lui Țulea Marin, născut la xxx, anterior necunoscut de ei, care se afla la stația pentru microbuze din regiunea autogării Căușeni și contrar voinței ultimului l-au silit să urce în automobilul menționat și l-au transportat în extravilanul or. Căușeni, direcția s. Zaim, unde pe marginea traseului, cu scopul de a-l deposeda de bunuri, l-au maltratată cu pumnii și picioarele peste diferite părți ale corpului, cauzându-i leziuni corporale ușoare, iar ulterior, deposedându-l în mod deschis de mijloace bănești în sumă de 60 lei, un rucsac din material în sumă de 200 lei și uniforma de serviciu ce se afla în rucsac în valoare de 500 lei, astfel cauzându-i un prejudiciu material în valoare de 760 lei.

3. Sentința menționată a fost atacată cu apeluri de către :

- avocatul Grigoraș Renat în numele inculpatului Poloziuc Nicolai, prin care a solicitat casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță prin care lui Poloziuc Nicolai să-i fie aplicată o pedeapsă non-privativă de libertate.

- avocatul Berezovschi Adrian în numele inculpatului, prin apelul suplimentar a solicitat casarea acesteia și pronunțarea unei noi hotărâri de achitare în privința lui Poloziuc Nicolae, pe motiv că organul de urmărire penală nu a prezentat destule probe în vederea stabilirii vinovăției lui Poloziuc Nicolai și prin urmare, instanța de judecată subiectiv, eronat și neîntemeiat a calificat acțiunile lui Poloziuc Nicolai drept acțiuni prin care a săvârșit un jaf, inculpatul nu a recunoscut vina și careva probe veridice și pertinente în vederea stabilirii vinei acestuia din urmă nu au fost prezentate de către acuzatorul de stat, nici unul din martorii audiați nu-l recunosc pe Poloziuc Nicolae, iar partea vătămată în procesul-verbal de recunoaștere indică că îl recunoaște după trăsăturile feței și nu indică că anume el l-a lovit sau a efectuat alte careva acțiuni ilegale, că era pe bancheta din spate atunci deoarece dormea, iar în declarațiile sale, partea vătămată indică de nenumărate ori că a fost lovit de șofer și nicidecum de Poloziuc Nicolai.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 18 februarie 2016 a fost respins ca fiind depus peste termen apelul suplimentar declarat de avocatul Berezovschi Adrian și respins ca fiind nefondat apelul avocatului Grigoraș Renat, cu menținerea sentinței fără modificări.

4.1. În motivarea soluției adoptate instanța de apel a menționat că potrivit materialelor dosarului, Poloziuc Nicolai nu a fost prezent la pronunțarea sentinței, ulterior acesta a fost anunțat în căutare, iar la 26 septembrie 2015 a fost reținut. Astfel, sentința nominalizată nu a fost contestată de către inculpat, însă apel în termen a declarat avocatul Grigoraș Renat.

Ulterior, inculpatul a încheiat un contract cu avocatul Berezovschi Adrian la 28

ianuarie 2016, iar apelul suplimentar l-a declarat la 17 februarie 2016, fără a invoca careva temeiuri pentru repunerea în termenul de atac, astfel, instanța de apel a considerat că urmează a fi respins ca fiind depus peste termen.

Referitor la apelul avocatului Renat Grigoraș, instanța de apel a precizat că acesta este nefondat, iar instanța de fond a stabilit corect circumstanțele de fapt și de drept care nu se contestă în apel.

5. Nefiind de acord cu hotărârile menționate avocatul Berezovschi Adrian le-a contestat cu recurs ordinar, prin care a solicitat casarea acestora cu remiterea cauzei la rejudecare în aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată, pe motiv că:

- instanța de apel urma să constate că conform recipisei din dosar avocatul a făcut cunoștință cu materialele cauzei la 11.02.2016, iar apelul suplimentar l-a depus la 17.02.2016, fiind astfel respectat termenul de 15 zile;

- inculpatul nu și-a recunoscut vina, iar careva probe veridice și pertinente întru stabilirea vinei acestuia nu au fost prezentate de către procuror și prin urmare, acțiunile lui Poloziuc Nicolai nu întrunesc elementele infracțiunii incriminate, iar învinuirea este una neîntemeiată.

6. Prin decizia Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 12 iulie 2016 a fost admis recursul ordinar declarat, casată total decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 18 februarie 2016 și dispusă rejudecarea cauzei în aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

6.1. În motivarea soluției adoptate instanța de recurs ordinar a considerat că concluzia instanței de apel privind respingerea apelului suplimentar declarat ca depus peste termen, este prematură, deoarece conform prevederilor art. 402 alin. (5) Cod de procedură penală, dacă inculpatul declară apel în termen și își înlocuiește apărătorul, noul apărător, în termen de 15 zile de la data primirii de către parte a copiei apelului declarat, poate declara apel suplimentar pentru inculpat, în care poate invoca motive adăugătoare de apel, astfel, inculpatul încheind contract de acordare a asistenței juridice cu avocatul Berezovschi Adrian, ultimul la 11 februarie 2016 a făcut cunoștință cu materialele cauzei și cu apelul declarat în termen.

Prin urmare, instanța de recurs ordinar a constatat că, instanța de apel a omis recipisa avocatului (f.d. 4, vol. II) fără a-și expune opinia și în acest sens și prin urmare, prematur a ajuns la concluzia că acesta urmează a fi respins pe motiv că a fost depus peste termen și totodată, apelul, reprezentând cel de-al doilea grad de jurisdicție asupra fondului cauzei și fiind o cale de atac de reformare a hotărârii primei instanțe, atât în fapt cât și în drept, acesta nu a fost examinat în fond.

De asemenea, instanța de recurs ordinar a remarcat că, noul apărător ales după declararea apelului are dreptul de a declara apel suplimentar în care se invocă noi motive de apel care pot viza orice latură a cauzei penale și totodată, noul apărător nu este legat de motivele invocate în apelul de bază.

În acest context, instanța de recurs ordinar a considerat că eroarea comisă nu

poate fi reparată de către instanța de recurs în prezenta procedură, deoarece nu este abilitată cu atribuții de a judeca cauza și a se pronunța asupra legalității sentinței, substituind instanța care a judecat apelul cu încălcarea prevederilor procesuale penale la pronunțarea hotărârii judecătorești.

7. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 15 februarie 2017 au fost admise apelurile declarate de avocatul Grigoraș Renat în numele inculpatului, și de avocatul Berezovschi Adrian, în numele inculpatului Poloziuc Nicolai, casată parțial sentința, inclusiv în baza art. 409 alin. (2) Cod de procedură penală în partea stabilirii pedepsei penale în privința lui Poloziuc Nicolai, și prin efect extensiv și asupra inculpatului Veste Victor, a fost casată încheierea Judecătoriei Căușeni din 18 aprilie 2013 și pronunțată o nouă hotărâre, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, în partea respectivă, după cum urmează:

Poloziuc Nicolai recunoscut vinovat în baza în baza art. 187 alin. (2) lit. b), e) CP a fost condamnat în baza acestei legi la o pedeapsă sub formă de închisoare pe un termen de 4 ani, fără amendă, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

În conformitate cu prevederile articolului 84 alin. (1) Cod penal, pentru concurs de infracțiuni prin cumul parțial al pedepselor aplicate, în baza art. 187 alin.(2) lit. b), e) Cod penal și în baza art. 287 alin. (3) Cod penal (în baza căruia Poloziuc Nicolai Nicolai a fost condamnat în baza sentinței Judecătoriei Căușeni din 06.04.2011 la 4 ani închisoare iar în baza art. 90 Cod penal fiindu-i suspendată executarea pedepsei pe un termen de probă de 2 ani), i-a fost stabilită lui Poloziuc Nicolai pedeapsa definitivă sub formă de închisoare pe un termen de 5 ani, fără amendă cu ispășirea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

În rest, sentința primei instanțe a fost menținută.

7.1. În motivarea soluției adoptate instanța de apel a constatat că starea de fapt și de drept se află în concordanță deplină cu materialele cauzei și corect a fost statuată de către instanța de fond. În plus, instanța de fond a dat o apreciere corectă probelor și circumstanțelor cauzei penale, examinând probele administrate din punct de vedere a utilității și veridicității lor, sub toate aspectele, complet și în mod obiectiv, călăuzindu-se de lege, încadrând just acțiunile inculpatului Poloziuc Nicolai în baza dispozițiilor art. 187 alin. (2) lit. b), e) Cod penal, și anume *„jaful, adică sustragerea deschisă a bunurilor altei persoane, săvârșit de două sau mai multe persoane și cu aplicarea violenței nepericuloase pentru viața sau sănătatea persoanei ori cu amenințarea aplicării unei asemenea violențe”*.

De asemenea, instanța de apel a reținut că inculpatul Poloziuc Nicolai, în cadrul ședinței de judecată în prima instanță a refuzat să dea declarații, menționând totodată că nu recunoaște învinuirea în comiterea jafului asupra lui Țulea Marin.

Deși, inculpatul Poloziuc Nicolai, vina nu și-a recunoscut-o, vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 187 alin. (2) lit. b), e) Cod penal s-a confirmat și prin următoarele probe pertinente, concludente, utile și veridice

ce coroborează între ele, și anume: declarațiile părții vătămate, Țulea Marin, martorului Fedeleş Elena, martorului Mizerniuc Oleg și martorului Corohod Sorin.

Vinovăția inculpatului Poloziuc Nicolai, suplimentar la declarațiile părții vătămate și a martorilor audiați, și-a găsit confirmare și prin probele acumulate pe parcursul urmăririi penale și administrate în ședința de judecată a instanței de apel și anume:

- procesul-verbal de cercetare la fața locului, unde pe un drum secundar înspre s. Zaim au fost depistate urme de automobil și două urme de încălțăminte (vol. I, f.d.7-10);

- procesul-verbal de recunoaștere a persoanei după fotografie de către partea vătămată, Țulea Marin, din data de 08 aprilie 2011, prin care acesta i-a recunoscut pe inculpații, Vestе Victor și Poloziuc Nicolai (vol. I, f.d.29, 33)

- raportul de expertiză medico-legală nr. 088/D-2011 din data de 14 aprilie 2011, conform căruia la Țulea Marin au fost depistate leziuni corporale în formă de echimoze în regiunea feței, care au fost produse prin acțiunea traumatică cu un obiect contodont dur, cu suprafața de interacțiune limitată, posibil în timpul și circumstanțele indicate și se califică ca leziuni corporale fără cauzarea prejudiciului sănătății (vol. I, f.d. 59);

În aceste condiții, în urma examinării mijloacelor de probă sus citate, instanța de apel a conchis că, prima instanță a analizat obiectiv cumulul de probe prin prisma prevederilor art. 95, 101 Cod de procedură penală, prin prisma admisibilității, pertinentei și concludenței, utilității și veridicității raportate la declarațiile date de inculpat în cadrul ședinței de judecată și probele administrate, a stabilit corect situația de fapt, dând faptelor reținute în sarcina inculpatului Poloziuc Nicolai încadrarea juridică corectă și anume art. 187 alin. (2) lit. b), e) Cod penal.

Referitor la circumstanța agravantă de la lit. e), alin. (2), art. 187 Cod penal, instanța de apel a specificat că, prin „aplicarea violenței nepericuloase pentru viața sau sănătatea persoanei” se înțelege fie cauzarea intenționată a leziunilor corporale, care nu au drept urmare nici dereglarea sănătății, nici pierderea capacității de muncă, fie aplicarea intenționată a loviturilor sau săvârșirea altor acțiuni violente care cauzează o durere fizică, însă nu creează pericol pentru viața și sănătatea victimei.

În acest context, în ședința instanței de apel s-a stabilit că părții vătămate, Țulea Marin i-au fost cauzate de inculpați leziuni corporale în formă de echimoze în regiunea feței, care au fost produse prin acțiunea traumatică cu un obiect contodont dur, cu suprafața de interacțiune limitată, posibil în timpul și circumstanțele indicate și se califică ca leziuni corporale fără cauzarea prejudiciului sănătății, fapt confirmat prin declarațiile părții vătămate cât și prin concluziile raportului de expertiză medico-legală nr. 088/D-2011 din data de 14 aprilie 2011.

La fel, instanța de apel a atestat că prima instanță în mod just a exclus din învinuirea adusă inculpatului, agravanta de la lit. f) alin. (2) al art. 187 Cod penal „cu

cauzarea de daune în proporții considerabile”.

În acest context, instanța de apel a reținut că în virtutea prevederilor art. 126 alin. (2) Cod penal, caracterul considerabil sau esențial al daunei cauzate se stabilește luându-se în considerare valoarea, cantitatea și însemnătatea bunurilor pentru victimă, starea materială și venitul acesteia, existența persoanelor întreținute, alte circumstanțe care influențează esențial asupra stării materiale a victimei, iar în cazul prejudicierii drepturilor și intereselor ocrotite de lege – gradul lezării drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Prin urmare, instanța de apel a reținut că luând în considerație venitul părții vătămate și valoarea daunei cauzate, prin însușirea ilegală cât și declarațiile părții vătămate, Țulea Marin, care în prima instanță a declarat că suma sustrasă de la acesta nu reprezintă un prejudiciu considerabil, s-a conchis că în speță nu se atestă cauzarea părții vătămate, Țulea Marin, a unui prejudiciu considerabil.

De asemenea, instanța de apel a remarcat că starea de fapt reținută și de drept apreciată concordă cu circumstanțele stabilite și probele administrate în cauză, relevate și analizate în cuprinsul sentinței, verificate în apel.

Pe această linie de concluzie, nu există temeii pentru a da o nouă apreciere probelor, instanța de apel fiind solidară cu concluziile primei instanțe privind aprecierea probelor puse la baza sentinței de condamnare.

Instanța de apel a menționat că considerentele primei instanțe sunt motivate și argumentate din punct de vedere al temeiniciei și legalității, sub aspectul, că vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii imputate este dovedită în cadrul procesului penal, astfel fapta acestuia, reținută prin sentință, întrunește elementele infracțiunilor imputate.

Față de lucrul judecat de primă instanță, s-a constatat motivarea amplă și temeinică a sentinței pronunțate cu privire la procesul de evaluare și apreciere a probelor prezentate de părți în raport cu faptele reținute în sarcina inculpatului, astfel fiind în corespundere cu exigențele articolului 6 din Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale.

Deși avocatul Grigoraș Renat în numele inculpatului Poloziuc Nicolai în apelul depus este de acord cu starea de fapt stabilită de instanța de fond, precum și cu încadrarea juridică a acțiunilor inculpatului, critică hotărârea primei instanțe referitor la aplicarea unei pedepse, dat fiind faptul că instanța de judecată a aplicat în mod greșit față de inculpat, prevederile art. 85 Cod penal și o pedeapsă privativă de libertate.

Analizând temeiul nominalizat în raport cu motivele invocate în apel, instanța de apel a constatat că acesta își găsește confirmare parțială la judecarea apelului declarat, existând motive temeinice de implicare a instanței de apel în sensul casării hotărârii contestate în partea individualizării și stabilirii pedepsei.

În acest context, se specifică că sancțiunea componentei de infracțiune prevăzută

la art. 187 alin. (2) lit. b), e) Cod penal stabilește o pedeapsă sub formă de închisoare de la 5 la 7 ani cu (sau fără) amendă în mărime de la 850 la 1350 unități convenționale.

Din sancțiunea art. 187 alin. (2) lit. b), e) Cod penal, se deduce că norma penală în cauză prevede două categorii de pedepse principale, închisoare și amendă.

Însă, prima instanță nu s-a expus asupra necesității aplicării pedepsei sub formă de amendă față de inculpatul Poloziuc Nicolai, înlăturând această omisiune printr-o încheiere de corectare a greșelilor.

La fel, instanța de apel a atestat că prima instanță a aplicat în mod incorect prevederile art. 85 Cod penal, deoarece la data săvârșirii prezentei infracțiuni (08 aprilie 2011), sentința Judecătoriei Căușeni din data de 06 aprilie 2011 nu avea caracter definitiv.

Prin urmare, instanța de apel a constatat că prima instanță în mod greșit a aplicat pedeapsa față de inculpatul Poloziuc Nicolai.

Din aceste motive, instanța de apel a conchis a casa sentința primei instanțe, în partea stabilirii pedepsei cu pronunțarea unei noi hotărâri în partea respectivă.

La aplicarea pedepsei, instanța de judecată conchide că, conform prevederilor art.76, 77 Cod Penal RM, instanța de apel nu a reținut careva circumstanțe atenuante și agravante față de Poloziuc Nicolai.

Circumstanțe excepționale potrivit prevederilor art.79 CP și temeuri de aplicare a normei art. 55 Cod penal nu s-au stabilit.

Totodată, instanța de apel a atestat că, în corespundere cu prevederile art. 7 alin. (1) Cod penal, la aplicarea legii penale se ține cont de caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat și de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea penală.

Instanța de apel la individualizarea, stabilirea categoriei și termenului pedepsei inculpatului Poloziuc Nicolai, a ținut cont de prevederile art. 7, 61, 75 Cod penal și anume de gravitatea infracțiunilor săvârșite, inculpatul a comis o infracțiune gravă, de motivul acesteia și de personalitatea celor vinovați și anume de faptul că inculpatul a refuzat să facă declarații, nu și-a recunoscut vinovăția, a comis o infracțiune gravă, anterior a fost condamnat, de lipsa circumstanțelor atenuante și agravante, precum și scopul pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului.

Referitor la aplicarea pedepsei față de inculpatul Poloziuc Nicolai, instanța de apel a luat în considerație faptul că acesta a comis o infracțiune gravă, anterior a fost condamnat, nu și-a recunoscut vinovăția, a refuzat să facă declarații și s-a eschivat de la prezentarea în prima instanță.

În același timp, instanța de apel a atenționat că prin sentința Judecătoriei Căușeni din 06 aprilie 2011, Poloziuc Nicolai a fost condamnat în baza art. 287 alin. (3) Cod penal la 4 ani închisoare iar în baza art. 90 Cod penal pedeapsa sub formă de închisoare a fost suspendată condiționat pe o perioadă de probă de 2 ani.

Instanța de apel a considerat că aplicarea în baza unei sentințe anterioare a unei sancțiuni penale urma să-l convingă pe Poloziuc Nicolai despre necesitatea corijării comportamentului și încetării conduitei infracționale.

Necătînd la aceasta, inculpatul Poloziuc Nicolai, și-a continuat activitatea ilegală, prin ce a demonstrat că pedeapsa anterioară nu și-a atins scopul și aflându-se în stare de libertate, nu a conștientizat prejudiciabilitatea acțiunilor sale și importanța valorilor sociale lezate, și a comis o nouă infracțiune.

Ca urmare, instanța de apel a considerat că scopul educativ și preventiv al pedepsei aplicate în cauza penală dată în privința lui Poloziuc Nicolai nu poate fi atins decât prin aplicarea pedepsei penale sub formă de închisoare.

Luând în considerație circumstanțele expuse supra, instanța de apel a conchis de a-i stabili lui Poloziuc Nicolai recunoscut vinovat în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 187 alin. (2) lit. b), e) Cod Penal al Republicii Moldova o pedeapsă, sub formă de închisoare pe un termen de 4ani, fără amendă.

Instanța de apel a constatat că inculpatul Poloziuc Nicolai, dat fiind faptul că a comis o infracțiune gravă, urmează să-și ispășească pedeapsa în penitenciar de tip semiînchis.

În acest, sens, fiind incidente prevederile art. 72 alin. (3) Cod penal, în penitenciare de tip semiînchis execută pedeapsa persoanele condamnate la închisoare pentru infracțiuni ușoare, mai puțin grave și grave, săvârșite cu intenție.

8. Decizia instanței de apel este atacată cu recurs ordinar de către avocatul Berezovschi Adrian în numele inculpatului Poloziuc Nicolai, prin care a indicat temeiul prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, a solicitat casarea acesteia, cu emiterea unei decizii prin care să fie achitat inculpatul Poloziuc Nicolai din lipsa elementelor infracțiunii.

În motivarea cererii de recurs recurentul a indicat următoarele motive :

- conform art. 427 alin. (8) Cod de procedură penală prevede că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de apel în cazurile când nu au fost întrunite elementele infracțiunii;

- recurentul menționează că prin încălcarea și repararea erorilor de drept constă în faptul că atât instanța de apel cât și prima instanță, nu au luat în considerație falsificarea semnăturii condamnatului Poloziuc Nicolai în actele procesuale care stau la baza procesului penal, mai mult ca atât instanțele judecătorești precum și procurorul fac referire la declarațiile lui Poloziuc Nicolai și anume la procesul verbal de audiere a bănuitului din 25 mai 2011 (f. d. 148, vol. I), care nu este semnat de Poloziuc Nicolai iar această probă este pusă la baza sentinței de condamnare, fapt ce încalcă prevederile art. 8 Cod de procedură penală;

- recurentul menționează că instanțele judecătorești nu au luat în considerație erorile de drept care constau în falsificarea actelor procesuale la faza de urmărire penală cum ar fi ordonanța de recunoaștere în calitate de bănuit emisă de ofițerul

superior de urmărire penală al SUP CPR Căușeni, Nastas Sergiu din data de 25 mai 2011, prin care s-a dispus punerea sub bănuială a inculpatului Poloziuc Nicolai încriminându-i săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 187 alin. (2) lit. b), e), f) Cod penal, act procesual care nu a fost adus la cunoștință și sub semnătură inculpatului Poloziuc Nicolai, semnătura acestuia a fost falsificată;

- deasemenea și ordonanța de punere sub învinuire emisă de procurorul în procuratura r-lui Căușeni, Sorocean Alexandru din data de 05 august 2011, unde s-a dispus punerea sub învinuire a inculpatului Poloziuc Nicolai, încriminându-i săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 187 alin. (2) lit. b), e), f) Cod penal, care nu a fost adusă la cunoștință și sub semnătură inculpatului Poloziuc Nicolai, semnătura acestuia a fost falsificată;

- recurentul consideră că organul de urmărire penală nu a prezentat destule probe în vederea stabilirii vinovăției inculpatului Poloziuc Nicolai, prin urmare instanța de judecată subiectiv, eronat și neîntemeiat a aplicat prevederile art. 187 alin. (2) lit. b), e) Cod penal și a calificat acțiunile inculpatului Poloziuc Nicolai drept acțiuni de jaf;

- examinând minuțios materialele cauzei s-a stabilit cu certitudine că, Poloziuc Nicolai nu a recunoscut vina iar careva probe veridice și pertinente în vederea stabilirii vinovăției acestuia din urmă nu au fost prezentate de către organul de urmărire penală și de procuror;

- de asemenea examinând declarațiile martorilor pe care se axează învinuirea, se evidențiază că nici unul din martori nu-l recunoaște pe Poloziuc Nicolai, iar partea vătămată în procesul verbal de recunoaștere indică că îl recunoaște după trăsăturile feței și nu indică că anume el l-a lovit sau a efectuat alte careva acțiuni ilegale, că era pe bancheta din spate, deoarece dormea iar în declarațiile sale partea vătămată indică de nenumărate ori că a fost lovit de șofer și nicidecum de Poloziuc Nicolai;

- de asemenea este de menționat faptul că martorul Ungureanu Constantin confirmă că Poloziuc Nicolai nu are nici o vină aici deoarece acesta dormea când se petreceau toate acțiunile;

- referitor la fotografiile care erau puse la dispoziția părții vătămate se atestă că acestea sunt neclare după care nici nu poți recunoaște persoana indicată în proces verbal, ceea ce rezultă că partea vătămată a recunoscut persoana din fotografie și i-a fost comunicat că este Poloziuc Nicolai;

- totodată, certitudinea nevinovăției lui Poloziuc Nicolai se confirmă și prin procesul verbal de constatare a faptelor și a stărilor de fapt întocmit la 22 septembrie 2016 de către executorul judecătoresc, Onoi Viorica în formă scrisă de către partea vătămată și pe suport CD (video). Procesul verbal respectiv conține declarațiile lui Țulea Marin, care are calitatea de parte vătămată în cauza penală examinată și declară că Poloziuc Nicolai nu poartă nici-o vină pentru faptele incriminate. Mai mult ca atât, acesta recunoaște că declarațiile făcute anterior au fost oferite sub presiunea și la insistența polițiștilor, care i-au spus să-l recunoască pe Poloziuc Nicolai în acțiunea

procesuală de recunoaștere a persoanei după fotografie;

- prin urmare, se constată inadmisibilitatea probelor la care s-a făcut referire mai sus din considerentul că administrarea acestora a fost făcută cu încălcarea de către organul de urmărire penală a dispozițiilor Codului de procedură penală, fapt ce atrage nulitatea acestora;

- referitor la aplicarea prevederilor art. 42 Cod penal, recurentul consideră că nici aici organul de urmărire penală și nici instanța de judecată nu au interpretat corect norma materială, deoarece fiecărui participant urma să-i fie atribuită o calitate la săvârșirea infracțiunii, ceea ce din învinuirea înaintată nu reiese clar cine și ce calitate a avut;

- referitor la aplicarea violenței, recurentul menționează că, jaful cu aplicarea violenței nepericuloase pentru viața sau sănătatea persoanei ori cu amenințarea aplicării unei asemenea violențe în cazul dat nu poate fi imputat lui Poloziuc Nicolai, deoarece din declarațiile părții vătămate reiese că Poloziuc Nicolai nu a aplicat violența față de partea vătămată. Respectiv în momentul desfășurării urmăririi penale organul de urmărire penală urma să stabilească cu certitudine, bazându-se pe probe veridice și pertinente, în ce mod se caracterizează acțiunile Poloziuc Nicolai, adică dacă a aplicat violența față de partea vătămată;

- în discursul său procurorul a făcut referire la declarațiile martorului Mizerniuc Oleg și Feldeș Elena, unde susține că l-au văzut pe Poloziuc Nicolai, însă în declarațiile acestora nu vom găsi careva indicii că au văzut sau au pomenit de acesta din urmă;

- deasemenea recurentul atrage atenția asupra ordonanței privind recunoașterea persoanei vinovate după fotografie, unde acești doi martori indică că nu-l recunosc pe Poloziuc Nicolae, astfel este evident că organul de urmărire penală nu a dovedit vinovăția condamnatului;

- a fost încălcat principiul prezumției de nevinovăție, care este prevăzut în Declarația universală a drepturilor omului din 10 decembrie 1948 (art. 11), în Constituția Republicii Moldova (art.21) și în Codul penal (art. 8). Acest principiu reprezintă o regulă de bază a procesului penal și unul din drepturile fundamentale ale omului;

- recurentul menționează că este cert faptul că sunt încălcate principiul egalității participanților la proces, fapt cum decurge examinarea probelor și a declarațiilor de către organul de urmărire penală precum și de procuratură, că aceste probe sunt examinate unilateral, subiectiv, fără a se lua în calcul cele indicate de Poloziuc Nicolai;

- recurentul menționează faptul că declarațiile lui Poloziuc Nicolai constatate în procesul-verbal de audierea a acestuia, nu au fost scrise nemijlocit de către acesta. Mai mult ca atât, acestea nu corespund realității și sunt în contradicție cu cele percepute de facto de către Poloziuc Nicolai. În acest context se atrage atenția asupra

lipsei de veridicitate a procesului verbal menționat, care de altfel a fost admis de către organul de urmărire penală la cumulul de probe și a stat la baza emiterii ordonanței de punere sub învinuire;

- referitor la rechizitoriul întocmit la 18 octombrie 2011, recurentul menționează că procurorul nu a înmănat copia de pe acesta învinuitului și reprezentantului acestuia și expunerea din rechizitoriul, de asemenea, conține date și fapte eronate, bazate pe probe false.

9. Pe marginea recursului declarat procurorul a depus referință, prin care a solicitat inadmisibilitatea acestuia, ca fiind vădit neîntemeiat și lipsit de temeiuri legale. Procurorul a menționat că instanța de fond și de apel just au constatat circumstanțele de drept și de fapt ale cauzei și corespunzător, corect au încadrat acțiunile inculpatului.

10. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat, în raport cu materialele cauzei, ținând cont de opinia procurorului expusă în referință, Colegiul penal conchide că acesta este inadmisibil, fiind vădit neîntemeiat din următoarele considerente.

În speță se constată că recurentul s-a conformat prevederilor art. 422 Cod de procedură penală și a declarat recursul ordinar în termen.

Potrivit dispoziției art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, în camera de consiliu, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că recursul declarat este vădit neîntemeiat.

Conform prevederilor art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor stipulate expres de art. 427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate de recurent. Or, art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, prevede că hotărârile instanței de apel pot fi atacate cu recurs ordinar pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel la judecarea cauzei.

Colegiul penal lecturând textul recursului reține că, recurentul pledează asupra achitării inculpatului, deoarece lipsesc elementele infracțiunii, temei ce se raportează la prevederile pct. 8) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, unde este stipulat că *„hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, atunci când nu au fost întrunite elementele infracțiunii”*.

Verificând probatoriul administrat în cauză prin prisma opiniei recurentului, în sensul că lipsesc elementele infracțiunii, Colegiul penal o consideră ca neîntemeiată.

Colegiul penal reține, că instanța de apel verificând probele în ședința de judecată a motivat detaliat și clar soluția adoptată în urma propriei metode de cercetare coroborată a probelor, ce au servit ca temei pentru soluționarea elementelor de fapt pe

care se sprijină soluția de condamnare dispusă în cauză, expunându-se argumentat, din care motive a ajuns la concluzia de vinovăție a inculpatului Poloziuc Nicolai în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 187 alin. (2) lit. b) și e) Cod penal.

Totodată, instanța de apel și-a argumentat soluția prin faptul că, din declarațiile părții vătămate Țulea Marin, a martorilor și din probele materiale administrate în cauză, cert se demonstrează comiterea de către inculpat a infracțiunii de *jaf săvârșit de două sau mai multe persoane cu aplicarea violenței nepericuloase pentru viața sau sănătatea persoanei ori cu amenințarea aplicării unei asemenea violențe*, probe care sunt descrise amănunțit în decizia atacată (f. d. 181-183, vol. III).

Instanța de recurs relevă, că argumentele recurentului invocate în recurs, referitor la nevinovăția inculpatului, au fost obiect de dispută în cadrul instanței de apel, asupra cărora s-au formulat și s-au punctat minuțios și veridic răspunsurile asupra tuturor alegațiilor recurentului, pe care Colegiul penal le însușește, ce este conform practicii CEDO, hotărârea Albert vs România din 16 februarie 2010.

Astfel, instanța de apel reținând circumstanțele de fapt ale cauzei și-a motivat concluzia prin cumulul de probe administrate în cauză, cărora le-a dat o apreciere justă și obiectivă, prin prisma art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității, veridicității și coroborării reciproce, stabilind cu certitudine toate aspectele de fapt și de drept.

Totodată, nu este fondată nici critica recurentului, în sensul pretinderii că „la baza hotărârii au fost puse: procesul verbal de audiere a bănuitului Poloziuc Nicolai, ordonanța de recunoaștere în calitate de bănuit, ordonanța de punere sub învinuire, acte ce nu au fost aduse la cunoștință inculpatului și precum că semnăturile inculpatului sunt false”, ce se respinge ca nefondată, Colegiul penal constatând că pe aceste acte sunt prezente și semnăturile apărătorului bănuitului – avocatului Pălărie Dumitru și a ofițerului superior de urmărire penală - Nastas Sergiu (f. d. 148, vol. I); a avocatului învinuitului Caciur Alexandru și procurorului Sorocean Alexandru (f. d. 185, vol. I), care au întocmit aceste acte procesuale și care poartă răspundere pentru întocmirea lor și datele ce se conțin în ele, iar din recursul ordinar nu rezultă că aceste persoane oficiale au fost sancționate pentru careva-i falsificări de acte sau de semnături.

Nu este întemeiat nici următorul motiv de critică din recursul apărătorului, precum că „învinuirea s-a axat pe declarațiile părții vătămate, însă partea vătămată a indicat că inculpatul nu l-a lovit”, constatându-se prin declarațiile părții vătămate Țulea Marin, date în prima instanță că inculpatul Poloziuc Nicolai a pretins bani de la el, și că toți trei inculpați au aplicat lovituri (f. d. 149-150, vol. II), prin ce se confirmă calitatea de autor a inculpatului Poloziuc Nicolai la comiterea infracțiunii în speța dată.

Mai mult, instanța apreciază critic declarațiile martorului Ungureanu Constantin, despre care menționează apărătorul, precum că din declarațiile acestuia rezultă că

inculpatul dormea în timp ce se petreceau toate acțiunile de maltratare pe motiv că: acesta nu era în mașina la moment și mai mult declarațiile lui se bazează pe relatările date de inculpat.

La fel, Colegiul penal apreciază critic motivul din recursul apărătorului precum că inculpatul nu a primit rechizitoriul, constatându-se prin procesul – verbal al ședinței de judecată (f. d. 77, vol. II) că rechizitoriul a fost înmănat inculpatului, fapt ce duce la respingerea motivului dat.

Instanța de recurs conchide că, toate probele descrise în sentință și decizia atacată coroborează între ele și indică direct la Poloziuc Nicolai că a comis infracțiunea prevăzută de art. 187 alin. (2) lit. b) și e) Cod penal.

Cât privește alegațiile recurentului referitor la fotografiile prezentate pentru recunoașterea inculpatului că ele sunt neclare și că după ele nu este posibil de a recunoaște pe cineva, Colegiul penal reține că sunt nefondate, fiind apreciate ca o metodă de apărare din motiv că sunt și alte probe ce demonstrează cert vinovăția inculpatului.

Colegiul penal nu acceptă nici motivele invocate în recursul ordinar cu privire la ignorarea jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, și anume că a fost încălcat principiul prezumției de nevinovăție, care este prevăzut în Declarația universală a drepturilor omului din 10 decembrie 1948 (art. 11), în Constituția Republicii Moldova (art.21) și în Codul penal (art. 8), considerându-le declarative și nerelevante pentru speța dată, decizia instanței de apel fiind corect motivată.

La fel, instanța de recurs menționează, că recurentul își motivează solicitările prin dezacordul cu modalitatea de apreciere a probelor, însă motivele de reapreciere a probelor nu se conțin între temeiurile prevăzute la alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, astfel că criticele formulate împotriva hotărârilor judecătorești atacate nu sunt motivate sub aspectul casării acestora, ca fiind ilegale. Astfel spus, reaprecierea probelor, în modul propus de către apărătorul inculpatului, nu se încadrează în prevederile art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, deoarece reaprecierea probelor nu poate fi efectuată de instanța de recurs, deoarece în recurs se verifică numai chestiunile de drept.

Totodată, în același context, urmează a se remarca, că la această etapă a procedurilor, instanța de recurs nu analizează conținutul mijloacelor de probă, nu dă o nouă apreciere materialului probator și nu stabilește o altă situație de fapt, decât cea constatată de instanța de apel, întrucât aceasta este atributul exclusiv al primei instanțe și instanței de apel.

Colegiul penal mai invocă, că din decizia atacată rezultă că instanța de apel greșit a aplicat în speța dată prevederile art. 84 alin. (1) Cod penal, motivînd că sentința din 06.04.2011 nu avea caracter definitiv, ce Colegiul penal consideră că nu este corect în speța dată, fapta fiind comisă pe 08.04.2011, adică după pronunțarea sentinței din 06.04.2011, cum prevede art. 85 alin. (1) Cod penal, dar fiindcă partea acuzării nu a

contestat aceste aspecte a deciziei în prezent nu este posibil de intervenit și de corectat eroarea admisă de instanța de apel în speța dată.

Din acest punct de vedere se atestă că, de fapt, în cauză nu s-au comis erorile de drept prevăzute în pct. 8) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală și semnalate de avocatul Berezovschi Adrian în numele inculpatului Poloziuc Nicolai, din care considerente se dispune inadmisibilitatea recursului ordinar declarat în speța dată, ca fiind vădit neîntemeiat.

11. În conformitate cu prevederile art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

D E C I D E :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către avocatul Berezovschi Adrian în numele inculpatului Poloziuc Nicolai, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 15 februarie 2017, în cauza penală privindu-l pe **Poloziuc Nicolai Xxx**, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la **17 august 2017**.

Președinte

Ursache Petru

Judecătorii

Timofti Vladimir

Toma Nadejda